

(המשך מעמוד 35)

נדמה היה כי ימי חומה-ומיגדל חזרו. במקום שאך אתמול היה פרוץ, צצה לה חומה בין לילה, בדומה לגס שלא ניתן למצוא לו הסבר. אך לא היה זה גס. מי מבין הנוסעים בכביש הנכנס ל-טול-כרם מכיוון שכס, שטרם לש-אול מה פשר החומה שצצה לפתע לאורך מחנה הפליטים נור-שמס, הסמוך לטול-כרם, קיבל הסבר מלא מתושבי המחנה.

ביום הראשון בשבוע שעבר נזרקה אבן על רכב צבאי שעבר ליד מחנה נור-שמס. ברכב ישב מושל איזור טול-כרם, סגן-אלוף שלום מוצאפי. האבן פגעה בראשו וגרמה לו פציעה קלה. ההמשך היה רגיל-הוטל עוצר על המחנה, בוצעו חיפושים ונערכו מעצרים. אך בכך לא הסתיימה הפרשה.

בשעה 4.00 אחר הצהריים ניצטטו כל הגברים מעל לגיל 14 שבמחנה לצאת מהבתים ולהתי-אסף במרכז המחנה. על מה שקרה אחרי-כן קיימות שתי גירסות.

מעדותיהם של תושבים במחנה עולה התמונה הבאה: חיילי ה-מימשל ציוו על ניקודי המחנה לעלות על משאית השייכת לאחד מהתושבים. בליווי צבאי נסעו ל-טול-כרם, ושם עברו על פני כמה חנויות למימכר חומרי בנייה, והצי-מיסו ציוד וחומרים בשווי 50 אלף לירות על המשאית. הניכבדים אולצו על-ידי אנשי המימשל להת-חיוב בפני הסוחרים שיערבו ל-תשלום מלא עבור הסחורה.

כאשר חזרו למחנה היתה כבר שעת לילה. ואז, לאור זרקורים שהביאו החיילים, נאלצו הגברים לבנות חומה בין הכביש למחנה, לפי הוראות אנשי המימשל. הגב-רים עבדו כשני הרובים מכוונים אליהם. מי שסירב, או התרשל ב-עבודתו, קיבל מכות. אנשי המימ-של חזרו ושיננו באוזני העובדים כל העת, כי זהו עונשם בשל זרי-קת האבן על המושל. "אם ילדיכם וזרקים אבנים" נאמר להם, "אתם תיבנו חומה שתמנע את הזריקה."

צעירים חבושים. עבודות הכפייה נמשכו עד השעה 4 לפי-נות בוקר. החומה שהוקמה אינה מהווה יחידה אחת. היא מורכבת מכמה קטעים קטנים, הסוגרים מירווחים בין בתים הניצבים לצד הכביש שכס-טול-כרם, כך ש-

יקשה לזרוק משם אבנים. בסך-הכל השתתפו בעבודות כמאה איש. גברים שלא הועסקו בעבודה המ-תינו בצד. לפי פקודת החיילים הם החליפו את מי שנחלש ולא יכול היה להמשיך. הכל נעשה ב-נוהל ובסדר של מחנה-עבודה ל-שבויים או לאסירים קשים. עד כאן תיאור העדותות.

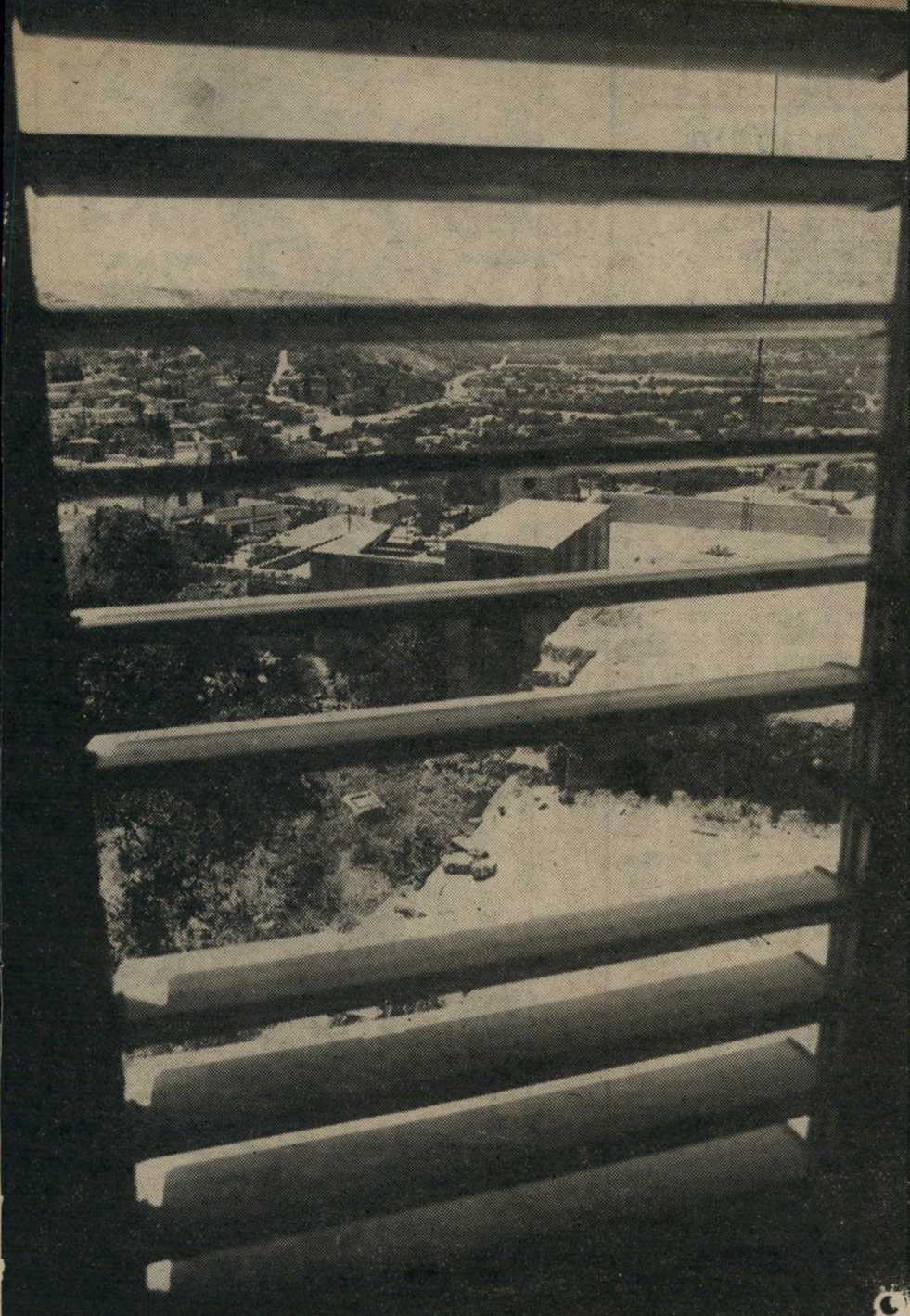
רוב תושבי נור-שמס הם פלי-טים מאיזור חיפה. המחנה הוקם ב-1952, ומאז הם מתגוררים בו. במקום נמצאים שלושה מוכתרים. איש מהם לא הסכים להתראיין ב-גלוי או למסור את שמו. כמו כל שאר התושבים הם שרויים בפחד. לטענתם מנהיג צה"ל מישטר של טרור במחנה. צעירים רבים מס-תובכים כשהם חבושים. הם סיפרו כי הוכו על-ידי חיילים, אחרי פציעתו של המושל.

עיתונאי שהתקשר לקבל את תגובתו של מוצאפי לפרשת החר-מה, נענה כך: "אם ילדיהם זור-קים - הם יבנו!" אולם סגנו של מוצאפי, סגן זאב, מסר גירסה שונה. לדבריו כלל לא הוכרחו ה-תושבים לבנות את החומה. זאב טוען, כי הם התנדבו לבנות אותה, ואפילו רבו ביניהם מי יזכה ברי-כות לעמול עליה. וכל זאת מפני שאינם יכולים להשתלט על ילדיהם והם מעוניינים למנוע מהם לזרוק אבנים.

גימגום מקוויוזיוני. קצין אחר במימשל טען, כי כלל אין חומה כזאת והיא לא הוקמה מער-לם. אך חומה אי אפשר להסתיר. מי שעובר במקום יכול להבחין בנקל בקטעי החומה שניבנו. הם בולטים בין הבתים שעל הכביש. גם ריבוי הגירסות אינו מוסיף לאמינות המימשל. הפרשה כולה היא מוזרה.

אין זאת הפרשה היחידה שלה אחראי סגן-אלוף מוצאפי. לפני שבועיים עלה שמו לכותרות, כי אשר נודע, כי הרג את הנער נאג'ח אחמד מחמוד אבר-עליה בן ה-17, מענבתא. את גירסתו של מוצאפי למה שאירע לא יכול לה-ר בין אפילו מושל הגדה המערבית, תת-אלוף בנימין (פואד) בן-אלי-עזר. פואד גימגם מול מצלמות הטלוויזיה, כשניסה לחזור על ה-דברים שסיפר לו מוצאפי.

לפי גירסתו של מוצאפי אירעה

ענבתא בשעת העוצר
20 דקות הפסקה ביום

השבוע חדר צוות העולם הזה מבעד לטבעת העוצר והבידוד ו-שוחח עם ראשי-עיריית-ענבתא, ואחרי חמד-אללה.

"כל שמספר מוצאפי זה שקר מהתחלה ועד הסוף", סיפר חמד-אללה. "מה שקרה באמת זה ש-מוצאפי והסגן קראו לשלוש-שת הנערים אליהם. הנערים נב-הלו והחלו לברוח. הם פחדו מה-מושל. מוצאפי והסגן רדפו אחרי-הם והחלו לירות. הם נפגעו שלו-ש תם. נאג'ח נפל ושני האחרים המ-שיכו לרוץ. מוצאפי רץ לנאג'ח נ-עמד מעליו, ובקור רוח ירה בו למוות. היו שם עשרות תלמידים כולם ראו מה שקרה וכולם יכו-לים להעיד.

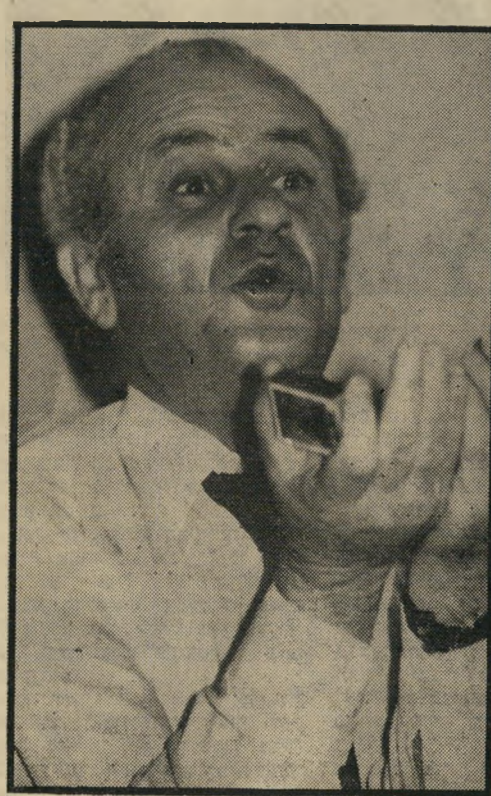
"מאז המיקרה השליטו עלינו טרור. כאילו שאנחנו הרגנו מישה-ולא להיפך. אפילו את הכבוד ה-אחרון לא נתנו לנו לעשות למת אירגנו את הלוחיה באמצע הלילך ונתנו רק לשלושה בני-מישפתו להשתתף בה. למרות העוצר ולמ-רות שהזהירו אותנו לא לדבר, אנ-מוכן לספר לכל העולם איזה פשע נ-עשה כאן, בענבתא. שיימשך ה-עוצר אפילו שנה, שיעשו לנו מ-שרוצים - אנחנו לא נשתוק!"

מוצאפי מכהן כמושל טול-כרם כחודשיים בלבד. לפני כן היה סג-המושל בשכס. גם שם הילכו סי-פורי אימים על שיטותיו. העדויות השונות מחייבות חקירה יסודית

הפרשה כך: במהלך הפגנת ה-1 במאי בענבתא, זרקו שלושה תל-מידים מבית-הספר התיכון המקר-מי, אבנים על רכב צבאי. מוצאפי היה במקום יחד עם סגנו, זאב, השניים פתחו במירדף אחרי ה-נערים, שנמלטו לתוך חצר בית-הספר. נורו יריות אזהרה, ואחד הנמלטים נפגע ברגלו. זאב הגיע אליו ואז שלף הנער סכין וניסה לדקור אותנו. התפתח מאבק, ש-במהלכו ניסה הנער לחטוף את נשקו של זאב. מוצאפי ניזעק לעז-רת סגנו. כאשר לא נותרה ברירה ירה בנער. הוא מת בדרך לבית-החולים.

רק מתוך גירסה זו עולות שא-לות אינספור: כיצד קרה שהנער נפגע ברגלו מיריות שנועדו לאז-רה? היתכן שינסה בכלל לתקוף בסכין איש צבא מזויין שנשק חם? כיצד לא הצליח זאב להתגבר על הנער הפצוע? האם לא יכלו מר-צאפי וזאב להתגבר על נער פצוע אחד מבלי לירות בו? ועוד ועוד...

עד היום זכתה רק גירסת מר-צאפי לפירסום. על ענבתא הוטל עוצר, הנמשך מאז שבועיים בהת-מדה. התושבים זוכים רק פ-20 דקות הפסקה ביום. הצבא ניתק את הטלפונים, פרץ למישרד הדו-אר המקומי והקים בו מטה. על התושבים נאסר לקיים כל קשר עם העולם החיצון. מי שיוצא לרחוב נעצר מיד.

ראשי-מועצה חמד-אללה
פצוע בנור-שמס
המושל גימגם מול המצלמות